

Arrest

nr. 124 187 van 19 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 20 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Rwandese nationaliteit.

Op 3 november 2010 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 29 oktober 2012 kreeg verzoeker opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 december 2012 trad verzoeker in het huwelijk met mevrouw V.H, van Belgische nationaliteit.

Op 17 december 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald in zijn hoedanigheid van echtgenoot. Hij werd op diezelfde dag in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 10 juni 2013 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/12/2012 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Er werd op onvoldoende wijze aangetoond dat de Belgische onderdaan over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Immers, ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan werden loonfiches voorgelegd op naam van V. F., de vader van de referentiepersoon. Gezien het de Belgische onderdaan is die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, is met de thans voorliggende bewijzen onvoldoende bewezen dat aan de voorwaarde is voldaan.

Er werd een attest voorgelegd waaruit blijkt dat er voor de referentiepersoon kindergeld ontvangen wordt. Echter de wettelijke bepaling stelt dat middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen. Bijgevolg wordt de kinderbijslag niet in overweging genomen.

Bijgevolg werd op onvoldoende wijze aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art.7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van Richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de EU en hun familieleden (hierna verkort de Richtlijn 2004/38/EG) alsmede van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"Doordat: verweester de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd. Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten. Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting :

Zoals reeds supra werd gesteld is verzoeker in het huwelijk getreden met de Belgische onderdane, mevrouw H. V. Samen wonen zij aan het adres voornoemd te Otegem - Zwevegem. Verzoeker en zijn partner hebben zich op 17.12.2012 aan te beiden bij de bevoegde diensten te Zwevegem teneinde de aanvraag gezinshereniging in te dienen. Gezien verzoeker effectief het bewijs kon leveren van zijn partnerschap met de Belg werd hem op 17.12.2012 een bijlage 19ter afgeleverd. Verzoeker werd na de

woonstcontrole tevens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op voornoemde bijlage 19ter werd uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker kopie bezorgde van zijn huwelijksakte en dat hij verzocht werd om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 16.03.2013 de volgende documenten voor te leggen: ziektekostenverzekering, geregistreerd huurcontract of eigendomsbewijs, bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische partner. Verzoeker en zijn echtgenote hebben zich op diligente wijze hiervan gekwetend en de betreffende stukken overgemaakt aan de administratieve diensten.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben de administratieve diensten van Zwevegem er expliciet op gewezen dat mevrouw H. V. nog studeert en zij derhalve feitelijk inwonen bij de vader van mevrouw V. Ter staving hiervan werd een bewijs van de genoten kinderbijslag in hoofde van mevrouw V. voorgelegd alsmede de loonfiches van haar vader, de heer V. F. alsmede het bewijs dat laatstgenoemde eigenaar is van een onroerend goed.

Op geen enkel ogenblik werd aan verzoeker noch aan zijn echtgenote medegedeeld dat het gegeven dat mevrouw H. V. hic et nunc geen inkomen genereert een probleem zou kunnen vormen.

Verzoeker kan begrijpen dat nopens gezinshereniging de wet stelt dat de Belg over stabiele, toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken en dat men ten allen prijze wenst te vermijden dat men ten laste valt van de Belgische overheid. Doch dienaangaande dient tevens een concrete beoordeling en analyse van de individuele situatie doorgevoerd te worden. Verzoeker verklaart zich nader. De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

'Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

-Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijlagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkeloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

-Dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem zijn familieleden dekt. De koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

'Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Zoals rees supra gesteld werd in de bijlage 19ter duidelijk en zeer concreet aangegeven welke stukken verzoeker diende over te maken.

Verzoeker maakte alle gevraagde stukken over en specificeerde de persoonlijke situatie (sic : het nog student zijn van mevrouw H. V., het inwonen van het koppel bij de vader van mevrouw V., het feit dat laatstgenoemde een eigen woning heeft, inkomen heeft, het feit dat mevrouw V. kindergeld geniet, het feit dat dit feitelijk gezin niet ten laste valt van de Belgische staat)

Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote hic et nunc geen inkomen genereert. Feit is evenwel verzoeker en diens echtgenote op geen enkel ogenblik ten laste vallen van de Belgische Staat.

Zij vormen een feitelijk gezin met de vader van mevrouw V. H.

Verzoeker zou de stelling nog kunnen bijtreden dat de partner op dit ogenblik geen loon heeft gelijk aan 120% van het leefloon, doch verzoeker meent evenwel te moeten stellen dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij nalezing van de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel tot de vaststelling te komen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik een behoefte analyse heeft uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt.”

Verzoeker meent in zijn eerste middel dat de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet geschonden zijn. Hij betwist niet dat de Belgische referentiepersoon, *in casu* zijn Belgische vrouw, geen inkomsten heeft, daar zij nog student is en kinderbijslag geniet. Verzoeker had bij zijn aanvraag bewijzen voorgelegd van de inkomsten van zijn schoonvader, nl. de vader van de referentiepersoon waarbij zij feitelijk inwonen en die eigenaar is van een eigen woning. Bijgevolg meent verzoeker dat op grond van een concrete beoordeling, rekening houdend met de individuele situatie, verweerder kon vaststellen dat verzoeker niet ten laste valt van de Belgische overheid. Verzoeker wijst er eveneens op dat als verweerder vaststelt dat niet is voldaan aan de vereiste van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet vereist dat een behoefteanalyse moet worden gedaan. *In casu* wijst verzoeker erop dat dit niet werd gedaan.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

e

(...)”

Artikel 42, § 1 , tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Kernvaststelling in de bijlage 20 is dat de Belgische onderdaan niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt daar met de inkomsten van de vader van de Belgische onderdaan geen rekening kan worden gehouden omdat de wet vereist dat het de Belgische onderdaan (referentiepersoon) zelf is die over voldoende inkomsten moet beschikken. De enige eigen middelen van de Belgische echtgenote van verzoeker is kinderbijslag, dat niet in overweging kan worden genomen daar middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels volgens artikel 40ter, 2° lid van de vreemdelingenwet niet worden in aanmerking genomen.

Verzoeker betwist dit als dusdanig niet – hij erkent dat zijn vrouw *hic et nunc* geen eigen inkomsten genereert – , maar betoogt dat de inkomsten van de vader van de referentiepersoon ruimschoots volstaan, en besluit hieruit dat alle gevraagde stukken, waaronder bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische partner zijn overgemaakt aan de administratieve diensten.

De Raad moet echter vaststellen dat verzoeker met een verwijzing naar de inkomsten van de vader met wie hij en zijn referentiepersoon onder één dak wonen, niet aantoont dat zijn vrouw zelf ook over al deze middelen zou kunnen beschikken zoals artikel 40ter van de vreemdelingenwet het vereist. Verzoeker betoogt nog dat hij niet ten laste van de Belgische staat is maar te dezen dient op actieve wijze te worden aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten en volstaat het niet aan te tonen dat deze referentiepersoon niet ten laste valt van de openbare overheid, al dan niet bijgestaan door de andere familieleden die onder hetzelfde dak wonen.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker verwijst naar de behoefteanalyse zoals vervat in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat aangezien de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat de Belgische onderdaan enkel beschikt over kinderbijslag, dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet impliceert. Aldus heeft verzoeker bijgevolg het bestaan van “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” niet aangetoond en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende *in casu* geen verdere “behoefteanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Een schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet is niet aannemelijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38/EG, beperkt hij zich louter tot het vermelden van de schending van de Richtlijn 2004/38/EG. Gezien verzoeker geen enkele toelichting geeft bij zijn aangevoerde schending en ook niet aangeeft welk artikel van deze Richtlijn is geschonden en dit daargelaten de vraag of hij zich wel kan beroepen op deze Richtlijn, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert. Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Verzoeker betwist niet dat huidig artikel 40 ter Vw. tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v. St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Verzoeker is in het huwelijk getreden met de Belgische onderdane, mevrouw H. V. Uit hetgeen supra werd gesteld blijkt duidelijk dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door 40 ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij tevens rekening houdende met hetgeen wordt gesteld in artikel 42, § 1, tweede lid vreemdelingenwet. Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder toepassingsgebied van voornoemde artikelen te zullen vallen, meent verzoeker dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM. Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94). Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie . Ook hier is verzoeker zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld (cfr huwelijk en samenwonen). In casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker beseft terdege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen. Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden. Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimiteits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken. Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003). Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan. De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99)

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven van verzoeker situeert zich alhier om het grondgebied van het Rijk in het bijzijn van zijn echtgenote!!! Verzoeker meent dan ook dat zij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* is verzoeker gehuwd met een Belgische onderdaan en er wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zoals verzoeker zelf aanstipt, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en familie- en gezinsleven niet absoluut. Immers voorziet § 2 van artikel 8 van het EVRM dat de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreffen, is de beslissing genomen op grond van de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit en bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EVRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de

betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Wordt eveneens in overweging genomen, in het kader van dit onderzoek, het feit dat het gaat om een eerste toelating op het grondgebied van een Staat of, in tegendeel, om de intrekking van een statuut van een verblijfsstatuut in deze Staat (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 38 ; EHRM, Berrehab v. Nederland, 21 juni 1988, § 29).

In casu roept verzoeker in dat hij geen gewelddadige feiten heeft gepleegd en dat de band met zijn moederland uiterst summier is nu zijn leven zich in België situeert in het bijzijn van zijn echtgenote.

De Raad meent dat hiermee evenwel niet is aangetoond dat er voor verzoeker en zijn Belgische echtgenote onoverwinnelijke obstakels zijn om hun gezinsleven in het herkomstland van verzoeker verder te zetten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas in België aanwezig is sedert 2010 en dat hij verschillende bevelen heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg is zijn verblijf in België ten allen tijde precair geweest. Het feit dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker aanvoert dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de beslissing moet blijken dat de overheid een belangenafweging heeft gedaan, kan de Raad niet volgen. Het aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat evenwel geen dergelijke formele motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Met zijn betoog maakt hij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad niet overtuigen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker voert in zijn derde middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“Doordat verwerende partij weigert aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen. Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat. Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt.

Toelichting:

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet. In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik

makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van en familielid van een burger van de Unie werd genomen. Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren. Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld zou zijn / is dient af te wegen tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

Dit is ook niets anders dan wat gelezen wordt en bedoeld is met art. 28 juncto 15 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG / art 17 Richtlijn 2003/86/EG waarmede de inhoud van art. 42 Vw dient aangevuld. Verwijzend naar artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet dient in casu te worden vastgesteld dat de nodige analyses naar behoefte in concreto NIET werden doorgevoerd. Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met zijn echtgenote zijn verder leven uit te bouwen.

Hij heeft inburgeringscursus gevolgd met vrucht; spreekt en schrijft goed Nederlands, naast perfecte kennis van de Franse en Engelse taal. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond.”

Zoals verzoeker terecht aanvoert, laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

Verzoeker meent dat *in casu* onredelijk is te werk gegaan nu verweerder de bestreden beslissing heeft genomen, wetende dat hij hier met een Belgische dame is gehuwd, zich goed geïntegreerd heeft, vlot Nederlands spreekt en schrijft, de Franse en Engelse taal perfect beheerst en de behoefteanalyse niet heeft uitgevoerd.

Zoals de Raad reeds bij de bespreking van het eerste middel heeft uiteengezet, kon verweerder op redelijke wijze vaststellen dat de Belgische echtgenote van verzoeker als studente enkel over kinderbijslag beschikt, welke volgens artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking mogen worden genomen en bijgevolg geen eigen voldoende, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen kan aantonen. Het feit dat de schoonvader *de facto* voor de bestaansmiddelen van zijn dochter en van verzoeker instaat, doet hieraan geen afbreuk daar hier *de iure* niet kan worden uit afgeleid dat de Belgische echtgenote hierover kan beschikken. Waar verzoeker verwijst naar de noodzakelijke afweging die verweerder zou moeten maken in verhouding tot de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België in verhouding met het herkomstland, werkt verzoeker dit op summiere wijze uit. Het feit dat verzoeker een goed geïntegreerde man zou zijn, die in België zijn gezinsleven met zijn echtgenote wenst uit te bouwen, is niet van die aard dat, zoals *supra* aangegeven het gezinsleven niet in het herkomstland van verzoeker mogelijk zou zijn.

Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 28 *juncto* 15 en 31 van richtlijn 2004/38/EG en artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG dient vooreerst te worden aangestipt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de Richtlijn 2004/38/EG nu artikel 1 van deze richtlijn als begunstigen aanstipt: *“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen”*. In casu bevindt de Unieburger, zijnde de Belg in de eigen lidstaat en heeft deze geen gebruik gemaakt van het recht op vrij verkeer. Verzoeker is aldus geen begunstigde van deze Richtlijn en kan de rechtstreekse schending er aldus niet van aanvoeren. Ook op de Richtlijn 2003/86 kan verzoeker zich niet rechtstreeks beroepen nu de gezinshereniger *in casu* een Belgisch onderdaan is en geen onderdaan is van een derde land, die wettig in de lidstaat verblijft.

In zoverre verzoeker verwijst naar artikel 42 van de vreemdelingenwet en aangeeft dat dit artikel de omzetting is van deze richtlijnen, kan verzoeker zich enkel rechtstreeks op bepalingen van een richtlijn kan beroepen als deze, na het verstrijken van de omzettingstermijn, onvolledig of incorrect werden omgezet in Belgisch recht en voor zover hij uiteraard onder het toepassingsgebied van deze richtlijnen zou vallen, *quod non*. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht

dat er geen correcte omzetting zou zijn gebeurd. Verzoeker kan *in casu* alleen dienstig verwijzen naar artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Voorts werd in het eerste middel aangegeven dat *in casu* door verweerder geen behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet moest worden uitgevoerd, nu het niet is betwist dat de Belgische echtgenote van verzoeker, en tevens referentiepersoon, enkel over kinderbijslag beschikt.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het derde middel is ongegrond.

In zijn vierde middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht alsmede van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn vierde middel toe als volgt:

“Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn. Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet. Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt.

Toelichting:

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. De litigieuze beslissing dd. 10.06.2013 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 4 vijfde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het niet te hebben aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt. Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlfomule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. Verzoeker geeft een correcte inkomstsituatie van het gezin waar hij feitelijk deel van uitmaakt aan de administratieve diensten van Zwevegem. Dienaangaande werd tevens de specificiteit van hun individuele situatie benadrukt. In de motivering van de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen inkomensvoorwaarden en wordt evenwel de concrete situatie niet in overweging genomen.

Refererend naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ C- 578/08 Rhimou Chakroun v. minister van Buitenlandse zaken, Jur. 2010 ,I, 1839) dient opgemerkt te worden dat de door de Vreemdelingenwet bepaalde inkomensnorm enkel geldt als een referentiebedrag en niet als een minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In het arrest van Uw Raad van 29.03.2012 (arrest nr. 78.310) werd duidelijk gesteld dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40 ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de

openbare overheden. Bij nalezing van de bestreden beslissing kan enkel en alleen geconcludeerd worden dat hierover niet wordt gemotiveerd aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 42; § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoeftanalyse heeft uitgevoerd.

Verzoeker meent dan ook terecht dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Tenslotte dient ook te worden gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (RvS, Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610). Verweerder had in deze een discretionaire bevoegdheid. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Ook hier dient verzoeker tot in den treure te verwijzen naar de doelstelling van de Europese richtlijn vrij verkeer. Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidsoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra). Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudence tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn echtgenote. Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Dit te meer daar verzoeker niet ten laste valt van de Belgische overheid. Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

Zoals verzoeker aangeeft, heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker voert tevens een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist niet dat de bestreden beslissing in rechte en in feite is gemotiveerd, doch meent dat de motivering niet afdoende is in de zin dat deze de beslissing niet kan schragen daar de concrete situatie door verweerder niet in overweging zou genomen zijn. Hij verwijst hierbij naar het arrest Chakroun (HvJ 4 maart 2010 C-578/08, Chakroun v. Minister van Buitenlandse Zaken) dat stelt dat een bepaalde inkomensnorm enkel als referentiebedrag mag worden gebruikt, maar niet als een minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging kan worden toegestaan.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing wel degelijk heeft rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker en de Belgische referentiepersoon. Verweerder heeft correct vastgesteld dat de Belgische echtgenote niet over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt. De verwijzing van verzoeker naar het arrest Chakroun is niet dienstig. De zaak Chakroun betreft een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, alleen kan de betrokkene toch een beroep doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan. *In casu* echter kan de gezinshereniger, zijn de Belgische echtgenote, in het geheel niet aantonen over afdoende stabiele, regelmatige inkomsten te beschikken, maar beschikt ze zuiver en alleen over een kinderbijslag welke volgens artikel 40ter van de

vreemdelingenwet niet in aanmerking mag worden genomen omdat dit enkel afkomstig is uit een aanvullend bijstandsstelsel. Bijgevolg is er geen sprake van het niet kunnen voldoen van de vereiste minimumgrens als referentiebedrag, maar is er sprake van in het geheel geen inkomsten.

Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de vereiste vervat in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet om over te gaan tot een behoefteanalyse eens wordt vastgesteld dat niet aan de vereiste is voldaan van afdoende bestaansmiddelen. Hij wijst erop dat noch artikel 42 van de vreemdelingenwet is vermeld, noch dat in feite werd vastgesteld over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon moet beschikken om in hun behoeften te voorzien en niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Zoals *supra* gesteld moest verweerder *in casu* geen behoefteanalyse doen, daar op grond van de stukken die aan verweerder voor de bestreden beslissing werden overgemaakt geenszins inkomsten van de Belgische echtgenote konden worden vastgesteld daar zij studente is, hetgeen ook geenszins wordt betwist. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aan te geven welke inkomsten, andere dan de kinderbijslag, hij bijkomend aangevoerd zou hebben, zodat de vraag zich kan stellen naar het belang dat verzoeker heeft bij het middel.

Verzoeker wijst er verder op dat de term “afdoende” eveneens een evenredigheidsoefening impliceert waarbij de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het belang van de genomen beslissing. Hij meent dat dit niet het geval is daar verzoeker zijn belang om in de nabijheid te blijven van zijn echtgenote, niet opweegt tegen om het even welk belang van verweerder. Hierbij verwijst hij opnieuw naar het feit dat verzoeker geenszins ten laste valt van de overheid.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing er niet aan in de weg staat dat verzoeker in de nabijheid blijft van zijn echtgenote in het land van herkomst. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verweerder terecht kon vaststellen dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het feit dat *de facto* weliswaar de vader van de Belgische referentiepersoon zou kunnen instaan voor de bestaansmiddelen zowel van verzoeker als diens echtgenote, biedt *de iure* geen garanties voor de Belgische overheid dat zij niet ten laste zullen vallen van de sociale bijstandstelsels daar de referentiepersoon juridisch niet kan hard maken over deze bestaansmiddelen te kunnen beschikken. Bijgevolg is verweerder uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, heeft hij deze correct beoordeeld en is hij in redelijkheid tot zijn besluit gekomen.

De bestreden beslissing is bijgevolg wel afdoende gemotiveerd en een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aannemelijk. Een schending van de materiële motiveringsplicht is evenmin aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Hij licht zijn vijfde middel toe als volgt:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid. Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen. Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit. Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen. Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn. In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij - dient verzoeker tot het besluit te komen dat niet zij enkel niet correct is in haar motivering (verzoeker en het feitelijk gezin waarvan het koppel deel uitmaakt kunnen wel degelijk in hun eigen onderhoud voorzien), doch dat verwerende partij zich nimmer de moeite heeft getroost, wanneer zij diende vast te stellen dat de voorgelegde documenten niet zouden volstaan, om

nader contact op te nemen met verzoeker of het gemeentebestuur, andere instanties. Evenmin werden de nodige analyses naar behoefte in concreto doorgevoerd. Wanneer verwerende partij zich deze kleine moeite had getroost dan had zij dienen vast te stellen dat zij wel degelijk ruim in hun eigen behoeften kunnen voorzien. Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan een weigeringsbeslissing te nemen. Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoeker de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerster uitdrukkelijk stelt : "Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt het gezinslid een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten. Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en de banden met het herkomstland." Ook dient hier expliciet te worden verwezen naar artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet. In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen / wetsartikel rekening gehouden. De situatie van verzoeker is nochtans zeer specifiek. Hij is gehuwd met een Belgische onderdane, is goed ingeburgerd. Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voorkomt."

Zoals verzoeker aangeeft, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Volgens verzoeker is zowel de materiële als de procedurele zorgvuldigheid geschonden. De materiële zorgvuldigheidsplicht omdat het koppel gezien de feitelijke situatie wel degelijk in hun eigen onderhoud kunnen voorzien en procedureel omdat verweerder zich niet de moeite heeft getroost nader contact op te nemen met verzoeker, het gemeentebestuur of andere instanties teneinde een concrete behoefteanalyse te doen.

De Raad meent echter dat afdoende werd herhaald dat het gehuwd koppel niet in hun eigen onderhoud kan voorzien maar daarvoor afhankelijk zijn van de inkomsten van de vader van de referentiepersoon en dat geenszins is aangetoond dat de echtgenote van verzoeker kan beschikken, in de juridische betekenis van het woord, over deze inkomsten. Verweerder heeft rekening houdend met alle dienstige stukken van het dossier vastgesteld dat de kinderbijslag van de echtgenote van verzoeker niet in overweging kan worden genomen daar de wettelijke bepaling stelt dat middelen verkregen uit aanvullende bijstandstelsels niet in aanmerking worden genomen.

Wat betreft de procedurele zorgvuldigheid, meent de Raad opnieuw dat verzoeker nalaat aan te geven welke elementen verzoeker zou voorgelegd hebben, mocht verweerder zich wel de moeite getroost hebben contact op te nemen met hem of het gemeentebestuur of andere instanties, waartoe hij *in casu* geenszins was gehouden, om aan te tonen dat zijn Belgische vrouw wel in hun onderhoud zou kunnen voorzien. Verzoeker toont bijgevolg zijn belang niet aan bij het aanvoeren van de schending van de procedurele zorgvuldigheidsplicht of de hoorplicht. Verzoeker zijn specifieke situatie, nl. dat hij gehuwd is met een Belgische vrouw en hij goed ingeburgerd is, verandert niets aan deze vaststelling. Het feit dat verzoeker gehuwd is, is verweerder heel duidelijk bekend want is de basis van de huidige aanvraag tot gezinshereniging maar impliceert niet dat zijn vrouw in hun onderhoud kan voorzien. Het feit dat verzoeker goed geïntegreerd is, betekent evenmin dat hij als echtgenoot inkomsten heeft waarover zijn vrouw als echtgenote kan beschikken.

Voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen hiervoor reeds meermaals is uiteengezet aangaande de behoefteanalyse.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de hoorplicht wordt niet aangenomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

In zijn zesde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Hij licht zijn zesde middel toe als volgt:

“Doordat aan het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is. Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt. Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden. De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende. Steeds heeft verzoeker op correcte en diligente wijze gehandeld.

Binnen de vooropgestelde termijn van 3 maanden heeft verzoeker alle nodige bewijsstukken overgemaakt aan de gemeente en hierbij gewezen op de specificiteit van hun individuele situatie. De aanvraag werd op geen enkel ogenblik geweigerd door de gemeente en werd wel degelijk doorgestuurd naar de bevoegde diensten te BRUSSEL. Verzoeker mocht er van uitgaan dat, wat zijn situatie betrof, dan alles in orde was. Had men aan verzoeker medegedeeld dat bijvoorbeeld nog studeren van de Belgische partner hoewel men niet ten laste valt van de Belgische staat een probleem zou kunnen stellen, dan zou hij zeer zeker nog aanvullende bewijsstukken kunnen hebben aangebracht. Pas na verloop van de voorgeschreven termijnen mocht verzoeker, als donderslag bij heldere hemel, een beslissing ontvangen waarbij gesteld werd dat hij niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie.

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoeker het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten. Dit te meer daar zij zich wel degelijk in een zeer specifieke situatie bevond (cfr supra) waaromtrent een evenredigheidsoefening dient te worden uitgevoerd. Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden. Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

Het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker meent dat hij alle nodige bewijsstukken heeft overgemaakt aan de gemeente, wijzende op de specifieke situatie van betrokkene. Hij meent dat, daar de gemeente de aanvraag in ontvangst heeft genomen, heeft doorgestuurd naar Brussel en nooit door de gemeente werd meegedeeld dat het feit dat de echtgenote van verzoeker een studente was problematisch kon zijn, verzoeker er kon vanuit gaan dat "alles in orde was". Hij herhaalt opnieuw dat verzoeker erop had gewezen zich in een specifieke situatie te bevinden die een evenredigheidsoefening noodzaakte.

Wat betreft de aangehaalde specifieke situatie en de evenredigheidsoefening, volstaat het te verwijzen naar wat *supra* werd uiteengezet bij de bespreking van het derde middel. Verder kan de Raad verweerder in de nota volgen waar hij erop wijst dat het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging op zich niet volstaat om een verblijfsrecht te verkrijgen. De bevoegdheid in deze van het gemeentebestuur wordt door artikel 52, § 4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit duidelijk beperkt tot het overmaken van de aanvraag aan de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris. Het al dan niet toekennen van het verblijfsrecht komt aan de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde toe. De Raad herhaalt dat verweerder tot de redelijke conclusie kwam dat de nodige bewijsstukken van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voorlagen in hoofde van de Belgische referentiepersoon. Het feit dat de gemeente op correcte wijze de aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt voor onderzoek en volgens verzoeker niet heeft opgemerkt dat het problematisch was dat de referentiepersoon als studente geen eigen inkomsten had, leidt er geenszins toe dat verweerder het rechtmatig vertrouwen zou gewekt hebben dat de aanvraag een positief gevolg zou kennen en zou ingewilligd worden. Waar verzoeker erop wijst dat indien de gemeente hem op het problematisch karakter van het studentschap van zijn vrouw had gewezen, hij nog aanvullende bewijsstukken zou hebben aangebracht, doelt hij weerom in zekere zin op de schending van de hoorplicht, hetgeen *supra* bij de bespreking van het vijfde middel reeds ongegrond

werd bevonden. Zoals reeds werd gesteld, toont verzoeker geheel niet aan welke bijkomende stukken hij dan wel zou hebben neergelegd, temeer hij niet betwist dat zijn echtgenote geen eigen inkomsten heeft.

Een schending van het vertrouwensbeginsel of rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het zesde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU